Ч. 114 Четвер 23 мая (4 червня) 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старроствах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Справи парляментарні.

Палата послів відбула вчера два засїданя. На передполудневім засїданю раджено над за коном о патентах, а на вечірнім засїданю прийшло під обраду внесене наглости буджетової комісиї в справі підвисшеня плат урядникам. Крім внесеня комісиї поставлено в часї дебати ще кілька внесень жадаючих приспішеня того підвисшеня.

Пос. Штайнер вніс, щоби предложене о реґуляциї урядничих плат полагоджено ще перед замкненем сесиї. Мінїстер Білиньский застеріг ся против закиду, немов би правительство в справі реґуляциї урядничих плат поступало неконсеквентно або нещиро. Також неоправданий закид, немов би Правительство ту справу вязало зі справою покритя. Коли-б навіть в мотивах не було нїякої згадки о тім, що Правительство буде мусїло просити о нові податки, щоби покрити тягари, які підвисшене урядничих плат принесе з собою, то ще перед зізволенем на нові податки не могло би Правительство, коли-б закон о реґуляциї урядничих плат був тут ухвалений, предложити его до цїсарскої санкциї.

Коли Правительство предкладало Палатї проєкт реґуляциї плат, припускав, що вскорі буде міг внести в Палатї також предложеня о покритю видатків на то. Тимчасом то не удало ся. Предложене о податку від пива і горівки стоїть в звязи з иншими предложенями, котрі однако доперва тепер виготовлюють ся. Правительство обстає рішучо при своїх предложенях і коли би та Палата їх не полагодила, то Мінїстер — очевидно коли ще буде при управі — внесе їх пізнїйше. А чи ті предложеня будуть полагоджені тепер чи в осени, то Правительству всьо одно.

На кождий случай закон о реґуляциї урядничих плат аж тодї буде представлений до цїсарскої санкциї, коли буде полагоджена справа покритя. Урядники мусять бути терпеливі, а певне будуть терпеливо ждати, коли будуть пересьвідчені, що о їх справах думає ся поважно. То не рішає, чи та справа буде полагоджена тепер чи в осени, але урядники хотять бути певні, що справа та дїйстно в короткім часї буде полагоджена. А та річ мусить бути полагоджена, покрите мусить найти ся, а Правительство буде горячо підпирати Палату при ухвалюваню закона о поліпшеню урядничих плат. *(Оплески).*

Приступлено до голосованя насамперед над внесенем Штайнера. За тим внесенем голосувало всего щось пятьох послів. На тім замкнено засїдане.

На вчерашній конференциї провідників парляментарних клюбів, на котрій були присутні також Мінїстри ґр. Баденї і др. Білиньский, означено ті справи, котрі ще тепер мають бути полагоджені, а передовсїм закон о свониї.

В суботу скінчить ся теперішна сесия Ради державної і потім зачнуть дальші наради спільні Делеґациї.

Катастрофа в Москві.

З вістий, які надходять про страшну пригоду, що стала ся в субоку в Москві, не можна доси ще виробити собі понятя о величинї і причинї того нещастя. О скілько можна зрозуміти, то причиною буде з одної сторони необачність і дитинна — щоби не сказати: дика — ласість переважно темного народу на дрібні дарунки і напитки, з другої-ж сторони необачність властий, а передовсїм полициї, котра очевидно не мусїла надїяти ся такого нечуваного здвигу народу та через те і не запорядила достаточної осторожности. Здає ся, що не надїяно ся народу більше як яких 80.000; а тимчасом мале єго наплинути около 600.000. Легко поняти, як мало треба при такім натовпі до нещастя. Нехай де небудь з якоїсь причини упаде одна людина, то вже десяткам або і соткам готова смерть. А то ще всего мало бути, як пишуть. 140 шатер, з котрих роздавано дарунки: Яка-ж то нечувана глота мусїла бути коло кождого! Ба й з тих, що вже дістали один дарунок, гадав не один чи не протисне ся може ще в друге місце, щоби дістати ще один? Щоби удержати лад в такім натовпі, на те треба було величезної сили полициї або й войска. А такої сили там з разу не було. Додати ще до того, що шатра з дарунками стояли в однїй лїнїї лише о сто кроків одно від другого, а поздовж них ішов рів, місцями на 60 метрів широкий, місцями лише на 5; рів той декуди мав ями з водою до питя мов корниці. Межи ровом а ша-

---

17)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

Паґанель обиджений трохи словами майора, зачав глядати по кишенях і добув сильно вже подерту книжку та з великою певностию подав єї льордови. Майор кинувши лиш оком, спитав:

— То що за книжка?

— То „Люзияда“ — відповів Паґанель — славна поема, котра....

— „Люзияда“? — спитав Ґленарван.

— Так, дорогий приятелю, нї більше нї менше, лише „Люзияда“ — великий твір безсмертного Камоенса!

— Камоенс був Портуґальцем — відповів льорд Ґленарван — отжа тепер цїла річ виясняє ся: від шїстьох тижднів, дорогий друже, учите ся завзято портуґальского язика.

— Як? Камоенс Портуґалець? А „Люзияда“....

Паґанель не міг докінчити. В очах єму потемнїло, а в ухах звенїв єму голосний, сердечний сьміх всїх товаришів. Тимчасом Патаґонець стояв все непорушно, ждучи на поясненє цїлком незрозумілої для себе пригоди.

— Ах, який же з мене дурак! — крикнув Паґанель. — І як то може бути, що я зробив щось подібного! То якесь нове помішане язиків як при вежи Вавел! Ах, мої приятелї, мої дорогі приятелї, дивіть, які я дурницї роблю. Вибрав ся до Індиї, а плину до Чілї, учив ся по іспаньски, а говорю по портуґальски? Справдї я трачу розум; бою ся, щоби коли замість викинути циґаро, не вискочив сам через вікно.

Тяжко було здержати ся від сьміху на вид сьмішно поважної постави бідного ґеоґрафа і безнастанні єго похибки з розсїяня, тим більше, що й він сам сьміяв ся сердечно з себе, хоч не без якогось примусу.

— То всьо гарно, мої панове, — перебив вкінци майор — ми сьміємо ся і жартуємо, але тимчасом не маємо товмача, при помочи котрого могли би порозуміти ся з осьтим добрим чоловіком.

— О, тепер вже не бійте ся о то! Іспаньский язик такий подібний до портуґальского, що я сам на нїм не пізнав ся; але гадаю, що тепер зумію скористати з тої подібности і подякувати тому честному Патаґонцеви в тім язицї, котрим він говорить.

Паґанель сказав правду, бо дїйстно удало ся єму вскорі замінити кілька слів з Патаґонцем; дізнав ся від него, що називає ся Тальков, що в аравканьскім язицї значить „гремучий“, ту назву мусїв він певне одержати з причини зручности, з якою уживав стрільного оружия.

Однако найбільше був Ґленарван вдоволений, коли дізнав ся, що Патаґонець єсть провідником по званю і до того провідником в пампасах. В цїлій тій стрічи було щось так чудесного, що поводженє виправи почало набирати чим раз більше імовірности і нїхто вже не сумнївав ся о можливости уратованя капітана Ґранта.

Подорожнї разом з Патаґонцем повернули до Роберта. Хлопець витягнув руки до Індиянина, котрий не кажучи нї слова, положив руку на єго голові; відтак оглянув хлопця і обсмотрив всї єго потовчені члени та усьміхаючи ся, відійшов на берег ріки — там назбирав пригорщ дико ростучих селерів і натер ними тїло недужого. Роберт чув сили і повертаюче житє і видко було, що кілька годин відпочинку привернуть єму цїлковито здоровлє.

Рішено задержати ся на тім місци цїлий той день і слїдуючу ніч, однако дві важні річи сильно непокоїли подорожну дружину: звідки взяти поживи і мулів до дальшої дороги. На щасте сам Бог зіслав їм Талькова в саму пору. Той провідник привиклий до переводженя подорожних вздовж патаґоньских границь, а до того один з найзручнїйших в своїм ремеслї, підоймив ся доставити Ґленарванови всього, що потреба; обіцяв довести єго до індийского кочовища віддаленого лише о чотири милї, де можна було всього дістати. То предложенє виявив він напів нїмими знаками, напів по іспаньски, о скілько Паґанель зміг порозуміти слова того язика. І зараз Ґленарван, попращавши ся на короткий час з прочими товаришами подорожи, пішов з своїм ученим приятелем, Паґанелем, під проводом Патаґонця в гору ріки.

Так ішли звиж півтора години, скорим

трами улиця на 30 кроків широка. Отже вже в пятницю вечером і рів і улицю залягло повно людий. Коли розійшла ся вість, що вже роздають дарунки, і нарід лавою попер ся наперед до шатер: то першими, котрі пали жертвою, мусїли бути ті, що находили ся в рові.

Кореспондент віденьскої Neue fr. Presse подає опис нещастя після оповіданя женщини, що була наочним сьвідком:

„З чоловіком стояли ми від рана, щоби дістати коронацийний кубок. Людий зібрало ся звиж пів міліона. Вечером прибуло около 100.000 робітників, котрим фабриканти заплатили поїзди зелїзничі. Тих людий боїмо ся в Москві, навіть селяни не хотять з ними сходити ся. Над раном почула я, що глота стає страшна. Я почала просити, аби мене випущено. „Пустїть мою жінку!“ — кричав муж, але єму вівповіли: „Нехай гине; коли сюди прийшла, мусить видержати!“ Тодї чоловік став кулаками розпихати товпу. Мене піднесено до гори і кидано мною як мячем з рук до рук, аж я опинила ся дальше, де вже була менша глота. В той спосіб уратовано богато жінок і дїтий. Я бачила як богато дїтий вилїзало родичам на рамена, а відтак по людских головах лїзли рачки дальше“.

Дальше оповідає, що урядники призначені до роздїлу подарунків, хотячи зменшити глоту, кидали між нарід пачки з дарунками. Люди хилили ся, аби їх підносити, инші на них падали, а задні їх на смерть душили. Трупів обступали люди і не позваляли їм нїчого злого робити нї місити по них. Так виратував ся єї чоловік. Положив ся на якімсь трупі, а відтак пересунув ся поміж лежачих на земли аж до безпечного місця. Поліциї не було цїлком, ледве кільканайцятьох козаків на конях, безсильних супротив такої товпи. Всї ті страшні річи тревали цїлу годину. Коли небезпечність була найбільша, а цїла товпа збила ся немов в одну груду, виходила з неї така пара, як з кипячого самовара.

Аж о шестій прибула поліция і войско. Скоро зроблено лад і аж тепер, коли люди розступили ся, показало ся, яке велике було нещасте. Цїла товпа була зворушена. Складано гроші на лицях погибших, призначуючи їх на похорон. Кождий хто давав, хрестив ся. Між убитими були й богаті женщини. Одна мала брилянти, друга дуже гарний годинник.

По катастрофі виглядало Ходиньске поле як побоєвище. Довкола лежали порозкидувані, подерті капелюхи, обув, одїж, поломані кошики, хустки, запаски, парасолї, побиті фляшки.

По полудни їздив на місце нещастя оберполіцмайстер Власовский; товпа обкинула єго камінем, так що вернув з глубокою раною на чолї під охороною жандармериї. Говорять, що цар прослезив ся, коли приїхав на Хондиньске поле. Вся поліция має дістати димісию.

Декотрі дневники московскі не могли передвчера вийти, бо не можна було віднайти складачів; імовірно також погибли.

Числа жертв ще не провірено, але числять їх на звиш 3.000. В шпиталях находить ся около 1.000 тяжко ранених. Між погибшими має бути також богато людий заможних.

Поле Ходиньске, котре набрало такої сумної слави, то величезна рівнина, що лежить зараз коло міста Москви. Один єго конець займає войско, що стоїть табором в полотняних шатрах, а проча часть служить до войскових вправ. Там побудовано на час коронациї театри, гойданки, каруселї, стовпи, на котрих понавішувано нагороди, а всюди довкола буди з довгими столами, угинаючими ся під горами ковбас, пирогів, мяса та яєць, бочок з пивом та горівкою. На инших столах стояли сотки тисячів кубків памяткових з царскими початковими буквами і датою. В округ тої рівнини стояли машти з горючими мазницями і денеде підвисшене для музикантів; дальше на кінцях поля побудували підприємцї трибуни.

Перегляд полїтичний.

До Будапешту приїхали оногди члени долїшно-австрийского товариства на виставу. На зелїзничім двірци повитали їх директори вистави і угорске товариство промислове. Мимо того мадярскі часописи не перестали гнївати ся на Відень і заєдно пишуть: „Мадяри, не купуйте у Віднї! Хто купив би що небудь у Віднї, той є зрадником вітчини. Представителям фірм торговельних і фабрик австрийских треба чемно, але енергічно вказувати двері. Нашим купцям радо поможе публика“. То огірчене Мадярів до Австриї пішло тепер з мови дра Люеґера в Палатї послів против будапештеньскої вистави.

Митрополит румуньский в Букарештї ставив ся дня 1 червня перед синодом, котрий переслухавши єго, засудив митрополита за введенє ереси до православної румуньскої лїтургії, за присвоєнє собі найвисшої церковної власти в Румуниї і за симонію — на утрату всїх церковних достоїньств. Бувший митрополит має вернути яко простий монах назад до монастиря, де перше розпочав своє духовне званє.

Після донесень з Владивостока Корейцї заєдно нападають на Япанцїв і збурили телеґраф з столицї Сеуль до Ґензана. Япанїя не висилає свого войска на Корею, щоби не дразнити Росиї. Король корейский все ще перебуває в росийскім посольстві під сторожею росийских моряків. Францускі капіталїсти старають ся о концесию на будову зелїзницї з Сеуль до устя ріки Ялю, Япанцї з Сеуль до Фузан, Американцї до Чемульпо а Росияни до Ґензана.

З пристани Суакім в Африцї доносять, що там прибуло анґльо-індийске войско. Дервіші не зачіпають Анґлїйцїв і поступають наперед з причини недостачі поживи і посухи.

Новинки.

Львів дня 3 червня 1896.

— **Є. В. Цїсар** постановою з дня 17 мая затвердив вибір Брон. Осуховского на повітового маршалка а Сев. Брисевича на єго заступника в Турці.

— **Іменованя.** П. президент Мінїстрів, яко управитель ц. к. Мінїстерства внутрішних справ покликав п. к. старосту Юл. Покиньского з Мельця до служби в Намістництві, поручив ц. к. секретареви Намістництва Володисл. Пізарови управительство ц. к. староства в Кольбушовій, а ц. к. секретареви Намістництва Сев. Хшонщевскому управительство староства в Мельци. — Президия ц. к. кравової Дирекциї скарбу іменувала концепіста прокураториї скарбу дра Володисл. Гікля ад-

---

кроком, поступаючи за великаном Індиянином. Околиця була пречудна і незвичайно урожайна. Буйні пасовиска тягнули ся довгими просторами і вистали би певне на виживленє стотитячного стада. Обильність води з рік і численних ставів подавала потрібну вогкість для лугів. Чорноголові лебеді плавали свобідно по розлогих просторах вод, а струсї поважно проходжували ся по степах порослих буйною травою. Величезне множество птахів з найсьвітлїйшими красками піря можна було там стрітити. Вандрівні голуби лїтали у всїх напрямах а рівні роди папуг скакали по деревах як живі цьвіти. Товпи дрібного птатства оживленими криками і щебетом наповняли воздух.

Яков Паґанель був в правдивім одушевленю; заєдно видавав оклики зачудованя, котрих Патаґонець нїяк не міг зрозуміти, бо для него було то дуже природне, що птахи лїтають у воздуci, лебеді плавають по водї, а луги покриті травою і цьвітами. Учений ґеоґраф нї раз не жалував ся на ту прогульку і радий був, що она потреває довше, але незабаром на великий єго жаль показало ся кочовище Індиян.

На досить обширній майже квадратовій площи під шатрами виплетаними з галузя, перебували яких трийцять кочуючих родин, котрі займали ся випасуванєм великих стад баранів, коров дійних, волів і коний; они переходили так з одного пасовиска на друге і находили все готовий заставлений стіл для своїх чотироніжних товаришів.

Правдивий тип мішанцїв поколїнь Араванів, Поневчес і Авкас — були ті Андо-Перувіяни оливкової краски, середного росту, сильної будови тїла, з низьким чолом, з лицем майже округлим, невеликими губами, вистаючими кістьми лиця, майже жіночими чертами і холодним, нїчого не кажучим виглядом. Одним словом були то дикі, що не богато цїкавого представляли для науки. І Ґленарванови цїлком не о них ходило лише о їх стада і череди; хотїв коний і велів, а о проче не дбав.

Талькове приймив на себе посередництво і розпочав торг, котрий очевидно не довго тревав. За сїм коників арґентиньскої раси, сто фунтів сушеного мяса, кілька мірок рижу і шкіряних фляшок на воду, Індияни в недостачи горівки або руму (що они очевидно воліли би) дістали двайцять унций золота (1630 франків), на котрого вартости розуміли ся дуже добре. Ґленарван хотїв купити ще осьмого коня для Патаґонця, але той знаками дав знати, що не треба.

По довершенім купнї попрацав Ґленарван своїх „ліверантів“ — як казав Паґанель і за якої пів години був вже з поворотом в таборици своїх товаришів; ті повитали єго з найбільшою радостию, тим більше, що провадив з собою такі цїнні і нетерпеливо вижидані подорожними річи. Всї їли з великим смаком, виголоджені цїлковитою недостачию їди. Роберт також покріпив ся і повернув майже цїлком до давнїйших сил.

Прочу часть дня присьвячено випочивкови і розмові о дорогих особах, що полишили ся на покладї *Дункана*, о капітанї Джонї о єго хоробрій залозї, вкінци о капітанї Гаррі Ґрант, котрий може був де недалеко від них.

Паґанель нї на хвилю не відступав Індиянина, не знав, що з собою робити з радости, що бачить правдивого Патаґонця, при котрім виглядав як дитина. Завдавав поважному і лагідному Індиянинови тисячі питань а всьо по іспаньски — і тепер хоч без книжки учив ся справдї, наломлюючи до доброї вимови часто непослушний язик, щоки або горло.

— Коли не буду мати доброго наголосу — говорив до майора — то вже справдї не моя в тім вина, але-ж бо й хто міг припускати, що я буду від Патаґонця учити ся по іспаньски.

XVI.

Ріо Кольорадо.

На другий день, т. є. 22 жовтня, о осьмій годинї рано Талькове дав знак до від'їзду. Арґентиньска земля поміж двайцятим другим і сороковим другим степенем похиляє ся від заходу на всхід; отже подорожні спускали ся по легкім склонї до моря.

Патаґонець не хотїв приймити коня, що єму льорд Ґленарван хотїв купити, отже здавало ся, що воліє іти пішки, як і богато инших провідників, тим більше, що єго довгі ноги могли єму о много улекшити таку подорож. Однако річ була инакша.

В хвили від'їзду Талькове свиснув в якийсь дивний спосіб. На той знак прибіг з поблизького лїса арґентиньский кінь прегарної постави. То хороше звіря мало всї прикмети благородної породи: на гнучкій шиї мав легку голову, ніздря широкі, око блискуче, ноги під колїнами грубі, широку грудь — словом всї условини сили і зручности були в нїм сполучені. Майор яко правдивий знаток любував ся тим чудесним оказом патаґоньскої породи і найшов в нїм подібність до анґлїйских коний „гентер“. То гарне звіря називало ся „Тавка“, що в краєвім язиці значило „птах“ — і справедливо належала ся єму та назва.

Коли Талькове був вже в сїдлї, скочив під ним кінь охочо; але Патаґонець яко добрий їздець умів ним знаменито правити і здержувати єго запал. При сїдлї висїли дві мисливскі знаряди, уживані загально на араваканьских рівнинах; один називає ся „боляс“ а другий „лясо“. „Боляс“ то три кулї получені ременем, до котрого привязані в деякім віддаленю одна від другої. Індиянин кидає ним часто о сто

юнктом прокураториї скарбу, а концініента дра Жиґм. Кульчицкого і практиканта Намістництва приділеного до служби при Міністерстві просьвіти концепістами прокураториї скарбу.

— Доповняючий вибір посла на Сойм краєвий з міста Тернополя відбув ся в понеділок дня 1 червня. Послом вибрано міністра дра Рітнера, котрий одержав 720 голосів; противний кандитат п. Ал. Гриневецкий мав всего 40 голосів.

— З Риму доносять, що тайна папска консистория відбуде ся 22-ого а публична 27-ого с. м. На тій другій дістануть кардинальскі капелюхи іменовані на попередній консисториї кардинали, між ними і Впр. Сильвестер Сембратович. Між новими кардиналами, які мають заіменуватись, буде, кажуть, і познаньский архіеп. Стаблевский.

— З Косівщини пишуть нам: Дня 1 червня с. р. відправили в Кобаках заупокійне богослужене за душу бл. п. Архікн. Кароля Людвика оо. Стефанович і Попель. В богослуженю взяла участь молодіж шкільна і громадяни.

— Тіснійші вибори на послідних двох радних міста Львова недостаючих до сотки відбули ся вчера при досить сильній участи виборців. Кандидатами були Іван Крах майстер мулярский, лікар др. Йосиф Гостиньский, рабін Ісаак Шмелькес і промисловець Леон Том. Виборча борба була завзята. Загалом голосувало 2874 виборців, абсолютна більшість виносила 1438. Голосів одержали Іван Крах 2352, др. Гостиньский 1466, Шмелькес 1400 і Том 94. Отже вибрані Іван Крах і др. Гостиньский.

— Духовні місиї в память 300-літного ювилею берестейскої униї відбувають ся в ріжних сторонах краю. В доповненю поданих нами в сих днях вістий про ті торжества, наводимо тут ще вістки о місийних обходах в Гайворонці над Стрипою і в Соколи, каменецкого повіта. З над Стрипи пишуть: В днях 25, 26 і 27 мая с. р. відбула ся в Гайворонці триднева місия а третого дня т. є. 27 мая урочиста відправа в память 300-их роковин униї берестейскої заходами Вп. о. Йоана Токаря, пароха Вишнівчика і Гайворонки. Місию зачав сам о. Токар вечірнею і проповідию вже в неділю. Другого дня наспіли процесиї з Вишнівчика, Хмелівки, Бурванова, Золотник і Соколова. Дуже імпонуючий вид представляли ті три послідні злучивши ся разом. Проповіди держали Вп. оо. Сендецкий парох Золотник і Буркапова, Леонтович сотрудник звідтам, Роздольский завідатель Соколова і сам парох місцевий о. Токар. Третого дня на закінчене явив ся декан теребовельский Вп. о. Залуцкий і ще кількох сьвящеників з найблизшого сусїдства. Успіх був надзвичайний. Велика сила людий приступала до св. Тайн кождого дня, а всї громадяни Гайворонки, загріті поривающими проповідями самого пароха о. Токаря, приступили до Братства тверезости. — В Каменеччині відбула ся, як згадано, місия в Соколи, деканата буского. Місия розпочала ся дня 24 мая пополудни і тревала під проводом о. Цегельского з Камінки до 27 мая. Сприяюча погода через цілий час, ревні проповіди голошені сьвящениками деканата буского, богатий предмет, який проповідники в дванайцяти науках пародови виложили, стягнули до сего мало знаного села, до їх церкви множество народу, так що ціла охрестність на три мили була численно заступлена. Сімнайцять сьвящеників трудилось ревно, щоби заспокоїти потреби духовні зібраного народу. Місия удала ся знаменито і лишить по собі глубокий вплив.

— Про велику бурю зі зливою і градом, котра лютила ся в днях 26 і 27 мая, надходять дальше такі вісти: Межи Устріками а Лютовисками злива 26-ого мая ушкодила в кількох місцях дорогу повітову і зірвала всї мости на тій дорозї. — В Фульштинї 27-ого мая град величини волоского оріха покрив поля на 10 цтм., а грім, ударивши в дім Еля Сумінера, убив жида і жидівку, що стояли на порозї, а дівчину християнку, котра була в комнатї, поразив і тілько завдяки енерґічній помочи зелїзничого урядника п. Подульки приведено єї до житя.

— Огні. В суботу дня 30 с. м. згоріла церков в Вацовичах коло Дрогобича в наслідок удару грому. Огонь обняв так нагло цїлу церков, що з середини не уратовано нїчого, кромі гроший в скрини окованій бляхою. На щасте огонь був зовсїм супокійний, длятого кромі церкви не знищив більше нїчого.

— В Теребовли занедужав перед тиждием практикант податковий 23-лїтний Вінкентий Хшонщевский. Дня 29 мая о 4-ій годинї рано вискочив в великій горячцї з вікна свого мешканя коло ріки, підбіг до берега, скинув з себе біле і скочив до води, де зараз утратив житє.

— Заборона цїлованя рук. Розповсюднений звичай цїлованя рук старших осіб, учителїв і учительок дїтьми, єсть дуже небезпечний. Ріжні недуги, особливо ями устної і горла, як нежити, дифтерия і т. ин. можуть легко удїляти ся в той спосіб дїтям здоровим, коли цїлують руку старшої особи, котру перед тим поцїлувала дитина недужа. Длятого розумні люди заборонюють дїтям цїлувати руки. Недавно рада міста Праги ухвалила візвати заряд шкіл, аби пригадав дирекциям шкіл заборону, видапу вже давнїйше, щоби дїти не цїлували учителїв і учительки в руки.

— Грім. Дня 28 мая с. р. ударив грім підчас бурі о 3 годинї по полудни в трьох з поля йдучих людий з села Погорилівки. Передний з них, Теодор Чорнопиский, упав, але по кількох хвилях встав. Задний Василь Чорнопиский, отець Теодора, підоймив ся з землї аж по одній годинї. Третий же, 27-лїтний Василь Гуцул, умер на місци.

— Стара липа. У Львові коло костела сьв. Анни стояла від віків стара липа, під котрою — як кажуть — любив пересиджувати король польский Іван III. Собіский. Сими днями та липа сама упала зі старости. Липа мала мати звиж 300 лїт.

— Ориґінальна подяка. В одній российскій часописи умістив горожанин одного з провінциональних міст российских таку прилюдну подяку: „Незнаному менї панови, котрий з нараженем свого житя не лиш виратував мою жінку з баюри в ринку, але ще й доказав небувалого геройства, віднайшовши в баюрі єї кальошї, — складаю сею дорогою мою найщиршу подяку"...

Померли: В Збаражи, Антін Стрільбицкий, урядник тов. обезпечень „Днїстер" у Львові, в 36 роцї житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Москва 3 червня. На Ходиньскім поли відбуло ся вчера заупокійне богослужене, на котрім були цар, заграничні князї і множество народа.

Білград 3 червня. При кінци червня з'їдуть ся тут король Александер сербский, князь Николай чорногорский і князь Фердинанд болгарский.

Атини 3 червня. Правительство грецке рішило вислати до Порти представлене против висиланя войска турецкого на Криту.

кроків на звірину або неприятеля, а знаряд окручує ся довкола ніг і повалює переслїдуваного. Єсть то отже страшне оружие в руках тамошного мешканця, що уміє уживати єго з незвичайною зручностию. „Лясо" знов нїколи не випускає ся цїлковито з рук; то довгий на яких трийцять стіп шнур, сплетений сильно з двох ременїв і закінчений зелїзним колїсцем, через котрий шнур перетягає ся, що творить сильку, котру кождої хвилї за потягненем другого кінця можна затягнути. Конець з колїсцем закидає ся правою рукою на то що хоче ся зловити, а другий конець привязаний до сїдла придержує ся і затягає ся лївою рукою. Крім тих двох оружий мав Патаґонець ще довгу рушницю.

Талькове станув на переді і похід рушив в дорогу посуваючи ся то ґальопом то кроком, бо як здавало ся, тамошні конї не привикли іти звичайним бігом. Роберт добре держав ся в сїдлї і вскорі Ґленарван перестав о него побоювати ся.

Зараз при самих стопах Кордилїєрів починає ся рівнина пампасів, котру можна подїлити на три части: перша, що тягне ся від ланьцуха Андів на просторі двіста пятьдесять пять миль покрита карловатими деревами і корчами. Друга, ширини чотириста пятьдесять миль, заростає буйною травою і тягне ся аж на сто вісїмдесять миль від Буенос Айрес; від того-ж місця до самого моря їде ся величезними просторами люцерни і осету — і то третя часть пампасів.

Виїхавши з Кордилїєрів стрітили подорожні насамперед богато піскових видм, званих там „меданос" — котрі вітер перекидає все як филї, о скілько не прикриті корінем трави. Той пісок незвичайно мілкий, тому й при найменшім подуві вітру підносить ся легкими туманами, або творить стовпи подібні до воздушних труб, що здіймають ся до значної висоти. Той вид приємний, але справляє очам прикрість; бо коли з одного боку чоловік приглядає ся цїкаво тим стовпам, блукаючим в престорі, як одні на других падають, валять їх і знов підіймають ся в неладї — так з другого боку пил що несе ся туманами з тих видм, перетискає ся до очий через повіки навіть найсильнїйше затиснені.

При північнім вітрі тревало то явище більшу половину дня, однако мимо того їхали подорожні досить скоро, а около шестої години, віддалені вже на сорок миль Кордилїєри никли вже лиш як чорна стїпа в вечірнім сумерку.

Подорожні були сильно утомлені і тому з приємностию повитали наближаючу ся годину випочивку. Розложили ся на нїчлїг над берегом бистрої ріки Неуквем, котрої мутна і бурхлива вода окружена високими, червоними скалами. Деякі ґеоґрафи називають ріку Неуквем, Рамід або Комое; она випливає з озер знаних лише Індиянам.

В ночи і другий цїлий день не лучило ся нїчого замітного. Подорожні їхали скоро і добре; їзду улекшував всюди рівний ґрунт і дуже приємний воздух, лише около полудня сонце дуже припікало. Вечером густа мрака заслонила полуднево-західну сторону виднокруга, а то було нехибним знаком зміни воздуха. Патаґонець не міг в тім помиляти ся і вказав пальцем Паґанелеви на західну сторону неба.

— Добре, добре, вже знаю! — відповів Паґанель, а обертаючи ся до своїх товаришів сказав:

— Будемо мати зміну воздуха. „Памперо" дасть ся нам в знаки.

І зараз пояснив що „памперо" — то сухий полуднево-західний вітер, що дуже часто віє на арґентиньских рівнинах.

(Дальше буде.)

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понеділка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	1·32	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	[illegible]·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в недїлї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в недїлї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тижневі дни.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

Одноразова проба вистарчають, щоби пересьвідчити ся, що коси зі знаком руки суть найліпшого рода, чогодо́ка зом сотні листи з подякою. Звертаю увагу на тое, що крім незрівнаної доброти поручають ся они дуже приступною ціною, а іменно:

семиручні по 45 кр.
осьморучні по 50 кр.

Посилки на провінцию доконують ся за побранем почтовим або колійовим, причім адресувати належить

Болеслав Цибульский
у Львові пл. Марияцкий ч. 5.
(Львів Імпресса). 61

Бюро оголошень і дневників приймає

оголошеня

до всїх дневників

по цїнах оригінальних.

До Народної Часописи, Ґазети Львівскої, і Przeglądu може лише се бюро анонси приймати.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Короля Людвика ч. 9.

Бюро дневників і оголошень

Л. ПЛЬОНА

у Львові

улиця Короля Людвика число 9.

приймає

абонамент на всї дневники

по цїнах оригінальных.

С. Кельсен у Відни

поручає:

Кльосети з перепливом води і без того. — Рури кльосетові. — Каналові насади з патентовим замкненем.— Збірники на воду. — Комплетні уряджeня купелеві. — Вентілятори. — Прибори до водотягів, як також рури ляні і ковані. — Помпи, фонтани і всякі арматури.

Заступники для Галичини і Буковини

ГЕРМАН ГАМЕЛЬ у Львові Пасаж Гавсмана ч. 8

На жадане висилає ся катальоґи.

8

Поручає ся

торговлю вин ЛЮДВИКА ШТАДТМІЛЛЬЕРА у Львові.

Бюро дневників і оголошень **Л. Пльона** у Львові

улиця Короля Людвика число 9, приймає

абонамент на всї дневники по цінах оригінальних.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.